

Милорад БУРИЋ

ЧЕТИРИ ТУЖНЕ ПЕСМЕ И ЈЕДНА ЦРНА

ДОКТОР ФАУСТ И ДОКТОР МЕНГЕЛЕ

По томе наш век је друкчији,
страст наша је мржња
као што њихова беше љубав.
Доктор Фауст и доктор Менгеле!

Јабуков цвет више није исти.
Ни чистих вода ни трава.
Исток бива запад.
Имамо ли још душе и срца?

Између црвене и црне заставе,
на себе личи само блиска
и неразумна
јутарња светлост бела

АНИ АХМАТОВОЈ

Немогуће је исто:
имати Ахматову и немати је.

Кад неба уздах
погаси светлости дневне и ноћне —
то је Ахматова.
И крик гомиле
која се диви и жели —
вије Ахматова.

Ко се попео уз бедеме њене туге?

Молим да логори пусти буду,
молим да ко чита не сриче,
молим нежност за Ахматову.
И страх што се изнад свих диже
нека буде крило птице и песме,
нека буде у сумрак стаза бела.

Али

Ахматова која се ником није дала
можда и није била.

Ко би понео њен трнов вепац од речи?

Молим Ахматову за моју светиљку у тами,
молим за мој јад и мој гнев,
молим да вечност буде пролазност.
Али мрки долазе из сјаја и мрака,
и њихов пут је наша нада.

Авет благих очију
одмахује провидном руком,
и чини ми се — само то је Ахматова.

ПОВРАТАК ОСИПА МАНДЕЉШТАМА

У стреловиту кулу,
у незнану висину,
где је сунчева мрежа,
навиру одасвуд ешалони.

Привлаче се крвници и доушници,
вијуга сиплет кукавица,
светина — свету жила куцавица.

Прерушени су и страх и нада
у рану што не боли.
Сад још само крв има исту боју.

У Осиповој кули за све има места,
осим за њега.
Враћа се отуд
да међу нама нестане завек,

од смрти леп и снен.

НЕЧУЈ И ИЕЈАВ

Ово није долина,
ово су брда суза.

Ваљда је и Шекспир
са ових наших страна,
толико крв заносила га.
Вампир или себар,
да кликне и свисне кадар.

Бол мученика и јад мучитеља,
различит у истом послу патње,

ко скупле обелодани
и венцу триовом преда —
наш је,
и крви жедан као трава росе.

Послушници небески,
анђели усред зиме,
кога воле, без хлеба и огњишта?

Озебао прти снег целац,
набивши шајкачу преко упију,
сељак Шекспир.
Пред њим снежни вихор,
недостижни белац.

У срушен двор предака се враћа
да са старцем Милијом запева и врача.

ЦРНО

Црна земља, црно небо.
Црн човек, црна жена, црно дете.

Црна река, црна гора, црни врх.
Црно море, црна једра, црн ветар.
Црна трава, црна овца, црн пас.
Црно вино, црн дуд, црн сир.

Црн камен, црни трн.
Црне паре, црне мисли.
Црна коса, црна капа.
Црн панцир, црн коњ, црн белег.

Црница, црњан, црник.
Црнограб, црнељ, црниш.
Црнорен, црноглавац, црнокруг.
Црнокорац, црносапац.

Црн гавран, црн комад, црн образ.
Црна душа, црна мера, црн траг.
Црна жеља, црна несрећа.
Црно доба, црно коло.

Црни глас, црни негак.
Црни рат.
Црна застава, црна марама.
Црна мајка, црна невеста.

Црна ноћ, црн дан.
Црн усуд, црн сан.

(Зар овај народ белих речи нема?)